

niem przepisów prawa lotniczego, w szczególności dotyczących:

- 1) budowy, eksploatacji oraz napraw statków powietrznych i innego sprzętu lotniczego,
- 2) budowy, eksploatacji i napraw lotnisk oraz eksploatacji lotniczych urządzeń naziemnych,
- 3) ruchu lotniczego oraz działania jednostek wykonujących zleczone im zadania organów ruchu lotniczego i współdziałających przy zabezpieczeniu i obsłudze tego ruchu.

2. Główny Inspektorat wykonuje również inne zadania zleczone Głównemu Inspektoratowi Lotnictwa Cywilnego przez Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności w zakresie nadzoru nad lotnictwem cywilnym, określone odrębnymi przepisami.

§ 3. Główny Inspektorat w wykonywaniu państwowego nadzoru lotniczego współdziała z Główną Komisją Badania Wypadków Lotniczych oraz Państwową Lotniczą Komisją Egzaminacyjną, powołanymi na podstawie odrębnych przepisów.

§ 4. Zadania, o których mowa w § 1—3, Główny Inspektorat wykonuje poprzez wchodzące w jego skład:

- 1) Inspektorat Kontroli Cywilnych Statków Powietrznych,
- 2) Inspektorat Lotnisk,
- 3) Inspektorat Ruchu Lotniczego,
- 4) inne komórki organizacyjne, stosownie do zakresu zadań zleconych przez Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności.

§ 5. 1. Działalnością Głównego Inspektoratu kieruje oraz realizuje zadania Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności w zakresie nadzoru nad lotnictwem cywilnym Główny Inspektor Lotnictwa Cywilnego przy pomocy zastępców powoływanych i odwoływanych przez Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności.

2. Organizację wewnętrzną, szczegółowy zakres zadań i tryb pracy Głównego Inspektoratu określa regulamin, ustalany przez Głównego Inspektora Lotnictwa Cywilnego i zatwierdzany przez Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności.

§ 6. Przedsiębiorstwu państwowemu „Porty Lotnicze” zleca się wykonywanie następujących zadań państwowego organu ruchu lotniczego w zakresie kierowania, kontroli i nadzoru oraz związanych z zabezpieczeniem i obsługą ruchu lotniczego:

- 1) zadania związane z organizacją ruchu lotniczego,
- 2) organizację i kontrolę ruchu lotniczego w przestrzeniach powietrznych kontrolowanych i na lotniskach komunikacyjnych,
- 3) nadzór nad ruchem lotniczym w przestrzeniach powietrznych nadzorowanych oraz na lotniskach niekomunikacyjnych,
- 4) koordynację lotów cywilnych statków powietrznych poza przestrzeniami kontrolowanymi, a także lotów wojskowych statków powietrznych w przestrzeniach powietrznych kontrolowanych, w uzgodnieniu z wojskową służbą ruchu lotniczego,
- 5) prowadzenie informacji lotniczej i powietrznej,
- 6) zadania związane z zabezpieczeniem i obsługą ruchu lotniczego:
  - a) współdziałanie w akcjach poszukiwawczo-ratowniczych, prowadzonych przez organy wojskowe oraz jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych,
  - b) zabezpieczenie przeciwpożarowe i ratownicze oraz zapewnianie środków zabezpieczenia antyterrorystycznego w portach lotniczych w zakresie ustalonym przez odrębne przepisy.
- 7) zapewnienie sprawności technicznej obiektów i urządzeń służących do wykonywania zadań wymienionych w pkt 1—6 oraz niezbędnych do zabezpieczenia właściwego i ciągłego funkcjonowania ruchu lotniczego w przestrzeni powietrznej i w portach lotniczych.

§ 7. Organizacja wykonywania przez przedsiębiorstwo państwowe „Porty Lotnicze” zadań określonych w § 6 ust. 1, a w szczególności wyznaczanie odpowiedzialnych komórek organizacyjnych, wymaga zatwierdzenia przez Głównego Inspektora Lotnictwa Cywilnego.

§ 8. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1966 r. w sprawie organizacji państwowego nadzoru nad lotnictwem cywilnym (Monitor Polski Nr 37, poz. 187 i z 1986 r. Nr 31, poz. 223),
- 2) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 lipca 1966 r. w sprawie powołania Zarządu Ruchu Lotniczego i Lotnisk Komunikacyjnych oraz określenia jego organizacji jako państwowego organu ruchu lotnictwa (Monitor Polski Nr 37, poz. 188, z 1970 r. Nr 34, poz. 269, z 1986 r. Nr 31, poz. 223 i z 1987 r. Nr 14, poz. 131).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności:
w z. A. Wielądek

221

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 22 sierpnia 1988 r.

w sprawie wysokości i zasad przyznawania ryczałtu za używanie własnego samochodu osobowego, motocykla lub motoroweru do celów służbowych przez strażników Państwowej Straży Rybackiej.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1985 r. w sprawie praw i obowiązków pracowniczych, zasad wynagradzania, wzorów oznak i umundurowania strażników Państwowej Straży Rybackiej oraz wzoru oznaki i legitymacji strażnika Społecznej Straży Rybackiej (Dz. U. Nr 44, poz. 212), w związku z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o utworzeniu

urzędu Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności (Dz. U. Nr 33, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Strażnikowi Państwowej Straży Rybackiej, zwanemu dalej „strażnikiem”, może być przyznany miesięczny ryczałt pieniężny za używanie własnego samochodu osobowego, motocykla lub motoroweru, zwanych

dalej „pojazdami”, do celów służbowych w wysokości określonej stosownie do ustalonego indywidualnie miesięcznego limitu przebiegu kilometrów.

2. Przez cele służbowe, o których mowa w ust. 1, rozumie się zadania określone w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. Nr 21, poz. 91).

§ 2. 1. Wysokość indywidualnego miesięcznego limitu przebiegu kilometrów dla strażnika w danym roku kalendarzowym ustala, na wniosek komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Rybackiej, terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej stopnia wojewódzkiego, do którego zakresu działania należą sprawy rybactwa śródlądowego, biorąc pod uwagę rodzaj pojazdu używanego do celów służbowych, zakres i rozmiar wykonywanych zadań oraz odległość niezbędnych jazd na obszarze województwa.

2. Miesięczny limit przebiegu kilometrów na jazdy lokalne na obszarze województwa może być ustalony w granicach do 700 km, pod warunkiem i stosownie do posiadanych możliwości zaopatrzenia w paliwo.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego może zwiększyć limit określony w ust. 2, nie więcej jednak niż o 25%, pod warunkiem i stosownie do posiadanych możliwości zaopatrzenia w paliwo.

§ 3. 1. Wysokość indywidualnego miesięcznego ryczałtu pieniężnego wynika z pomnożenia przyznanego limitu przebiegu kilometrów przez stawkę określoną w § 6 ust. 2 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1987 r. w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych (Monitor Polski Nr 19, poz. 165 i z 1988 r. Nr 12, poz. 106).

2. Miesięczny ryczałt pieniężny wypłacany jest z dołu na podstawie pisemnego oświadczenia strażnika o używaniu własnego pojazdu do celów służbowych w danym miesiącu.

3. Miesięczny ryczałt pieniężny nie przysługuje za okres:

- 1) urlopu lub nieobecności w pracy z innych przyczyn,
- 2) niesprawności pojazdu,
- 3) korzystania z pojazdu służbowego.

4. Kwotę ryczałtu zmniejsza się o 1/23 za każdy dzień, za który ryczałt nie przysługuje.

§ 4. Strażnik, który zaprzestał używania do celów służbowych własnego pojazdu w okresie pobierania ryczałtu pieniężnego, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Rybackiej.

§ 5. Strażnikowi, któremu został przyznany ryczałt pieniężny, nie przysługuje zwrot kosztów przejazdu w celach służbowych taksówkami lub innymi środkami komunikacji publicznej.

§ 6. 1. Strażnikowi, któremu został przyznany ryczałt pieniężny stosownie do przepisów niniejszego zarządzenia, nie przysługuje ryczałt określony w § 7 zarządzenia Ministra Komunikacji, o którym mowa w § 3 ust. 1.

2. Przy ustalaniu limitu przebiegu na używanie własnego pojazdu do celów służbowych oraz limitu na jazdy lokalne mają zastosowanie przepisy § 9 ust. 1—4 zarządzenia Ministra Komunikacji, o którym mowa w § 3 ust. 1.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności:
w z. A. Wielądek

222

ZARZĄDZENIE MINISTRA WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ Z ZAGRANICĄ

z dnia 13 sierpnia 1988 r.

w sprawie zezwolenia na pokrywanie przez osoby krajowe w walucie polskiej kosztów niektórych świadczeń na rzecz cudzoziemców przebywających w Polsce w związku z zawieraniem lub realizacją kontraktów handlu zagranicznego.

Na podstawie art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się krajowym osobom prawnym i fizycznym uprawnionym do prowadzenia działalności w zakresie handlu zagranicznego, zwanym dalej „jednostkami przyjmującymi”, na pokrywanie w walucie polskiej kosztów następujących świadczeń na rzecz cudzoziemców przebywających w Polsce w związku z zawieraniem lub realizacją kontraktów handlu zagranicznego:

- 1) wyżywienia — do wysokości poniesionych kosztów, nie więcej jednak niż 3.500 zł dziennie na osobę,
- 2) kieszonkowego na drobne wydatki — do wysokości 1.200 zł dziennie na osobę,
- 3) zakwaterowania oraz związanych z nim przejazdów miejscowych (także dworcowych) — do wysokości poniesionych kosztów,
- 4) opłat bagażowych — do wysokości 500 zł na osobę,

- 5) opłat za usługi przewodników turystycznych,
- 6) opłat za wstęp na imprezy kulturalne — do wysokości 1.100 zł na osobę za cały okres pobytu w Polsce, a jeżeli przedmiotem zawieranego kontraktu ma być eksport z Polski dzieł sztuki, filmów, spektakli estradowych itp. — do wysokości 8.000 zł,
- 7) przejazdów do innych miejscowości niż miejscowość docelowa pobytu w Polsce, jeżeli przewiduje to program pobytu, przede wszystkim środkami komunikacji publicznej,
- 8) pomocy leczniczej w nagłych wypadkach oraz w razie konieczności opieki lekarskiej w państwowych placówkach leczniczych — do wysokości rzeczywistych kosztów, jeżeli cudzoziemcowi nie przysługuje uprawnienie do korzystania z bezpłatnych świadczeń społecznej służby zdrowia w Polsce,
- 9) zakupu, w zwyczajowo przyjętych przypadkach, drobnego upominku, którego koszt nie powinien przekraczać kwoty 5.000 zł na osobę,